piddi murret kandma. Selle sullase nimmi olli Josep: ja temma olli üks ilmalaitmatta mees, kes omma wannema sanna kulis ilma wastopannematta, keige asjade eest truiste hoolt kandis, ja peälegi iggas wooras paikas nobbedaste teik tähhele panni, mis ta någgi ja kulis, ja keige asjade ülle moistlikkult järrelemötles. Sepärrast, kui temma nüüd mennä aasta omma wannemagga möda maailma olli reisinud, monda maad, monda linna, mitmesuggused innimessed ja nende wisid ja kombed, ja nende ellopidamist olli näinud; siis olli ta päwast päwani targemaks läinud, ja enneselle monnesuggused tullesad öppetussed koggunud, mis läbbi temma lotis omma rahwale suurt kaswo sata, kui ta jälle oddi kojo tullema. — Ühhel puhhul sattus ta nimmad wooral maal röömlitte kimpo, ja

ja kui Josep ep olleks olnud, kül need koerad ollekssid noore Herra ellole otsa teinud. Agga Josepil olli mehhe südda sees, ja suur truus süddames: peälegi kartis ta Jummalad, ja lotis kindlaste temma peäle: sepärrast woidles ta kui Lou-Koer nende röömlitte wasto, ja ei pannud omma ennese ello miskit, et ta agga omma wannema kaitseks. Jummala wallitsusse läbbi tullid ka pea nimud head innimessed sepeäle: ja need röömlid pöggenesid. Siiski olli Josep ses woitlemises üht nisugust hopi nuiaga pusa peäle sanud, et ta pärrast sedda, läbbi keige omma ello aia lonkas. Est temma siis sedda nimme sai: Woisikoramb Josep. Agga remma ei pannud sedda mitte pahhaks, kui tedda selle nimmega hüeti, sest temma ütles: „minno „ramb jalg on minno keigesurem au ja „illo, sest se tunnistab, et ma ausaste „teggin